

Aaron iese – Priveliște uimitoare spre viitor

(Dintr-o predică)

O seară plăcută tuturor, din partea mea, bun venit și mulțumesc mult că ați venit și în această seară.

Dorim să continuăm cu acest capitol, Leviticul 16, iar titlul este: „Da, o zi de uimire”. Sper că noi, cei care am fost aici ieri seară sau am urmărit transmisiunea live, am putut deja ieri să ne minunăm puțin de felul în care această zi ne arată ceva despre Domnul Isus și despre lucrarea Sa de pe cruce. Și cu aceasta dorim să continuăm astăzi și să privim puțin spre viitor. Și sperăm că Domnul va reuși să ne facă să ne minunăm și de aceasta. Și în această seară avem o prezentare PowerPoint, dar totuși dorința mea este ca, mai presus de toate, să privim în Biblie, iar PowerPoint-ul să servească doar ca o ilustrare, pentru a simplifica lucrurile. Dar cel mai bine este să citim și să privim în Biblie.

Și de aceea aș dori să încep din nou prin a citi câteva versete din Leviticul 16.

Leviticul 16.3,4: Aaron să intre cu acestea în sfântul locaș: cu un vițel tânăr din cireadă ca jertfă pentru păcat și un berbec ca ardere de tot. Să se îmbrace cu cămașa sfântă de in și să-și pună pantalonii de in pe carnea sa și să se încingă cu brâul de in și să-și lege mitra de in; acestea sunt haine sfinte; și să-și scalde carnea în apă și să se îmbrace cu ele.

Leviticul 16.11-15: Și Aaron să aducă vițelul jertfei pentru păcat, care este pentru sine, și să facă ispășire pentru sine și pentru casa lui și să înjunghie vițelul jertfei pentru păcat, care este pentru sine. Și să ia o cădelniță plină de cărbuni de foc de pe altarul dinaintea Domnului și să-și umple mâinile cu tămâie plăcut mirositoare, pisată mărunț, și să le aducă înăuntru perdelei. Și să pună tămâie pe foc înaintea Domnului, pentru ca norul tămâiei să acopere scaunul îndurării care este deasupra mărturiei, ca să nu moară. Și să ia din sângele vițelului și să stropească cu degetul său înaintea scaunului îndurării, spre răsărit; și înaintea scaunului îndurării să stropească de șapte ori din sânge cu degetul său. Și să înjunghie țapul jertfei pentru păcat, care este pentru popor, și să aducă sângele lui înăuntru perdelei și cu sângele lui să facă așa cum a făcut cu sângele vițelului și să-l stropească pe scaunul îndurării și înaintea scaunului îndurării.

Leviticul 16.17-22: Și să nu fie nici un om în cortul întâlnirii când va intra să facă ispășire în sfântul locaș, până va ieși și va face ispășire pentru sine și pentru casa lui și pentru toată adunarea lui Israel. Și să iasă la altarul care este înaintea Domnului și să facă ispășire pentru el și să ia din sângele vițelului și din sângele țapului și să-l pună pe carnea altarului, de jur-împrejur. Și să stropească din sânge, cu degetul său, de șapte ori pe el și astfel să-l curețe și să-l sfințească din cauza necurățiilor fiilor lui Israel. Și, când va termina de făcut ispășirea pentru sfântul locaș și pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu. Și Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate nelegiuirile fiilor lui Israel și toate nedreptățile lor, în toate păcatele lor, și să le pună pe capul țapului și să-l trimită în pustiu, prin mâna unui om pregătit pentru aceasta. Și țapul va purta asupra lui toate nelegiuirile lor într-un pământ nelocuit; și să dea drumul țapului în pustiu.

Atât pentru aceste versete deocamdată, vom citi și alte câteva versete mai târziu.

Ieri seară ne-am ocupat aici de două semnificații ale acestei zile, Leviticul 16, această mare Zi a Ispășirii, și anume, mai întâi, foarte pe scurt, de semnificația ei pentru Israelul de atunci. Și

acesta a fost unul dintre cele trei evenimente fundamentale care erau necesare pentru ca Dumnezeu să poată locui în mijlocul unui popor salvat, în ciuda păcatelor acestuia. Aceasta a fost semnificația pentru Israel. În al doilea rând, am văzut că în Epistola către Evrei 9 și 10 există, într-un fel, o explicație divină, o interpretare a acestui capitol, Leviticul 16, și că există multe similitudini pentru noi, creștinii de astăzi, dar că există și diferențe importante, că tot ceea ce avem noi este mult mai mare, mult mai glorios și că putem fi cu adevărat recunoscători din inimă pentru aceste binecuvântări.

Aș dori să rezum pe scurt, pe baza unei folii, aceste două concluzii pe care le-am văzut ieri la final.

Cei doi țapi

O singură jertfă pentru păcat cu două rezultate

Pentru DOMNUL
Jertfit ca jertfă pentru păcat — sângele dus în Locul Preasfânt

Azazel
Purtătorul păcatelor — trimis în pustiu

Erau acești doi țapi, țapul pentru Domnul, care a fost sacrificat și al cărui sânge trebuia dus în Sfânta Sfintelor, înăuntrul perdelei și care trebuia stropit acolo pe capacul chivotului legământului și înaintea acestuia. Și acest al doilea țap, Azazel, despre care am citit, pe care trebuiau să fie mărturisite păcatele poporului și care trebuia apoi trimis în pustiu.

Doi țapi care ne ilustrează două rezultate ale lucrării Domnului Isus, și anume, în primul rând, în prim-plan ispășirea și, în al doilea rând, substituirea.

Și dacă am încerca să ilustrăm asta cu un mic grafic, ar putea arăta astfel:

• Semnificația zilei

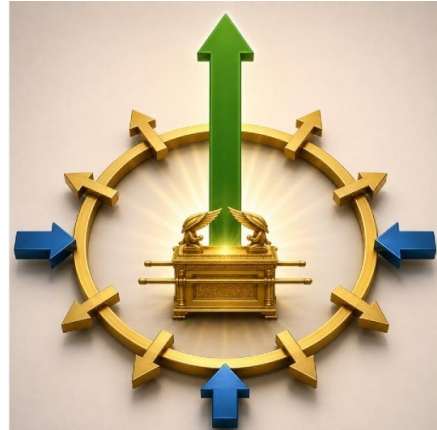
• Primul țap – Ispășire

• Dumnezeu este satisfăcut și glorificat cu privire la păcat

• Dumnezeu poate oferi mântuirea fiecărui om.

• Azazel - Suplinire

• Fiecare om, care crede în Hristos primește iertarea păcatelor și se poate apropia de Dumnezeu

Ispășirea, acesta este primul țap și are, în primul rând, o latură îndreptată spre Dumnezeu. Dumnezeu a fost satisfăcut în ceea ce privește păcatul.

Dumnezeu a fost dezonorat de când a existat păcatul, iar acum, prin lucrarea Domnului Isus, Dumnezeu a fost satisfăcut în ceea ce privește păcatul și chiar a fost glorificat în privința păcatului prin Domnul Isus și moartea Sa pe cruce. Și aceasta este această săgeată verde care se îndreaptă în sus. Prima direcție a ispășirii este îndreptată către Dumnezeu, iar apoi vine acest inel care o înconjoară, acest inel de aur cu multe săgeți, și aceasta este poate o ilustrare a faptului că acest sânge trebuia stropit de șapte ori înaintea capacului ispășirii. Și asta înseamnă că, deoarece Dumnezeu este satisfăcut, El poate acum să ofere mântuirea fiecărui om. El poate spune fiecărui om: Vino! Și există posibilitatea ca Vestea Bună să fie vestită tuturor, către toți oamenii.

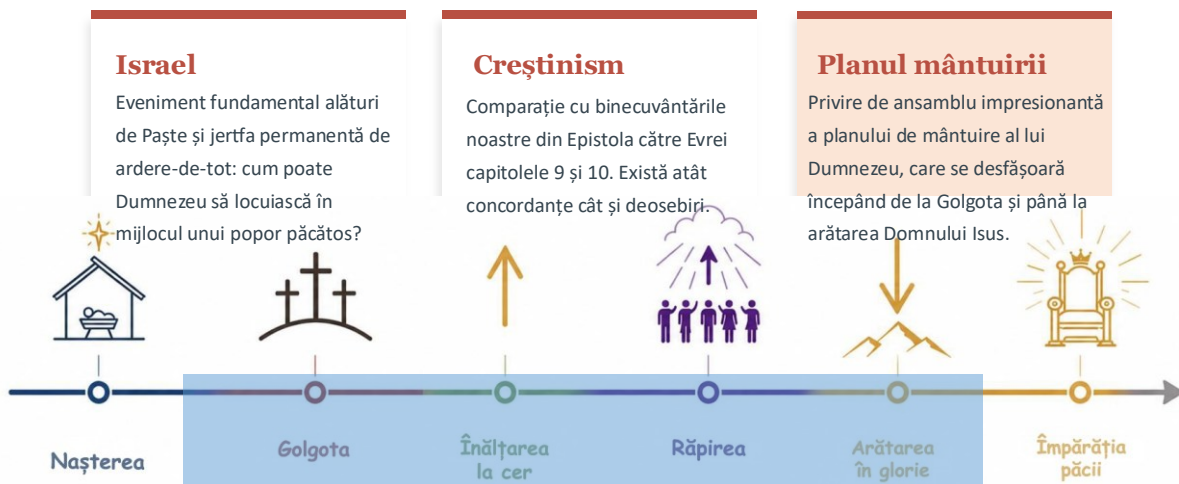
Aceasta este o ofertă care se adresează tuturor, rămâne însă întrebarea dacă ea va fi primită, iar acestea sunt săgețile albastre din exterior, cele trei care se adaugă. Aceasta este partea suplinirii. Dumnezeu face oferta, dar numai cel care îl cunoaște pe Azazel în viața sa, cel care L-a primit pe Domnul Isus prin credință și ale cărui păcate au fost purtate de Isus în judecata lui Dumnezeu, numai acela poate veni. Oferta există, dar numai atunci când Îl cunoaștem personal pe Domnul Isus ca purtător al păcatelor noastre, atunci putem veni și ne putem apropia de Dumnezeu. Sper că ați făcut aceasta.

Voi rezuma încă o dată pe scurt ce am avut ieri seară.

În această seară vrem să ne ocupăm de a treia semnificație a acestei zile. Poate ați observat deja ieri seară că, deși am citit capitolul, am selectat doar câteva puncte, și anume acești doi țapi. Dar, așa cum se întâmplă adesea cu Cuvântul lui Dumnezeu, poți căuta, poți cerceta, poți folosi și literatură utilă pe această temă și atunci vei găsi comori. Și acest capitol este, într-adevăr, o astfel de comoară în această a treia semnificație, unde ești impresionat de cât de precis, de cât de detaliat și de cât de impresionant a scris Dumnezeu Cuvântul Său.

Vechiul Testament nu este doar o colecție de istorisiri și porunci, așa cum am spus și în rugăciune, ci conține ilustrații foarte utile pentru noi, iar uneori există capitole precum acesta, care ne arată mult mai mult decât ceea ce se vede la prima vedere. Aș dori doar să menționez pe scurt la început despre ce perioadă de timp este vorba aici, care este atinsă în acest capitol, adică de la nașterea Domnului Isus, trecând prin Golgota, Înălțarea, Răpirea, apariția Domnului Isus în glorie până la Împărăția Păcii. Acest capitol nu acoperă fiecare eveniment în parte, dar acoperă întreaga perioadă a vieții Domnului Isus, de când a trăit aici pe pământ ca Om, până în momentul în care Domnul Isus Se va întoarce din cer și va fi văzut de oameni; acest capitol acoperă această perioadă și ne prezintă câteva aspecte legate de ea.

Semnificația zilei

Și sper că aceasta ne va uimi din nou în această seară, cât de multe aflăm nu doar despre planul de mântuire al lui Dumnezeu, ci mai ales despre Persoana care este întotdeauna pe primul plan în planul de mântuire al lui Dumnezeu. Și această Persoană este Domnul Isus, El trebuie să crească, iar acest capitol din Leviticul 16 este foarte potrivit pentru aceasta.

Dacă începem acum, aș dori să vă ofer trei chei care ne vor ajuta să pătrundem puțin în această linie, această linie profetică.

Trei chei de dezlegare

1

Diferența între Aaron & familie | popor

Aaron și familia lui sunt o referire la Hristos și Adunarea Sa (compară cu 1. Petru 2,5).

Ei se deosebesc de poporul Israel.

Două jertfe pentru Aaron și familia lui, trei jertfe pentru popor.

2

Intrarea și ieșirea lui Aaron

Aaron a intrat de cel puțin *patru* ori în cortul întâlnirii și de patru ori a ieșit.

Numai de *două* ori a intrat „înăuntrul perdelei” în legătură cu cele două jertfe pentru păcat înjunghiate (v. 12.15).

El „ieșit” numai o singură dată, dar după un timp de ședere (v. 17.18).

3

Ziua ispășirii ca sărbătoare a DOMNULUI

Prima cheie este una foarte importantă, în Vechiul Testament în imagini, dar și în special în acest capitol, există o diferențiere între, pe de o parte, Aaron și familia sa și, pe de altă parte, poporul Israel. Am citit aceasta bine rezumat într-un verset, în versetul 17, în mijloc: „va face ispășire pentru sine și pentru casa lui.” Pe de o parte sunt Aaron și familia sa, iar pe de altă parte întreaga adunare a lui Israel. Acesta este poporul Israel.

Deci sunt două grupuri de persoane pentru care a fost adusă câte o jertfă, o jertfă de ispășire, al cărei sânge trebuia dus în Sfânta Sfintelor. Acum se pune întrebarea: despre ce vorbesc aceste două grupuri de persoane, Aaron și familia sa și poporul Israel?

Și am scris deja aici, în ceea ce privește pe Aaron și familia lui, ne gândim la noi, cei care credem în Domnul Isus, cei care aparținem Domnului Isus și Adunării Sale, comunității Sale, Bisericii Sale. Noi suntem cei care suntem reprezentați în Aaron și familia lui.

Aș dori să arăt aceasta pe baza unui verset din Noul Testament, din 1 Petru, capitolul 2. Acolo citim în versetul 5: „Și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos.” În Vechiul Testament exista această familie de preoți, Aaron și familia sa, iar în Noul Testament descoperim că există și acolo o preoție, iar această preoție este alcătuită din fiecare piatră vie, din fiecare credincios care are viață din Dumnezeu. Împreună cu Domnul Isus, cu Marele nostru Preot, formăm această preoție.

Și apoi, în Leviticul 16, este menționat și întreg poporul, iar pentru acest popor trebuia adus un țap. Aceasta este o imagine a poporului Israel și, mai exact, a rămășiței din viitor. Vom analiza aceasta mai târziu.

Aceasta este o primă cheie care ne ajută. Dacă am citi acum capitolul folosind această cheie, am observa deja că există diferențe. Pentru o familie, Aaron și familia sa, este un vițel, iar pentru popor este un țap, și se acționează mai întâi pentru unii și apoi pentru ceilalți. Deci, și din punct de vedere al timpului, observăm că există diferențe.

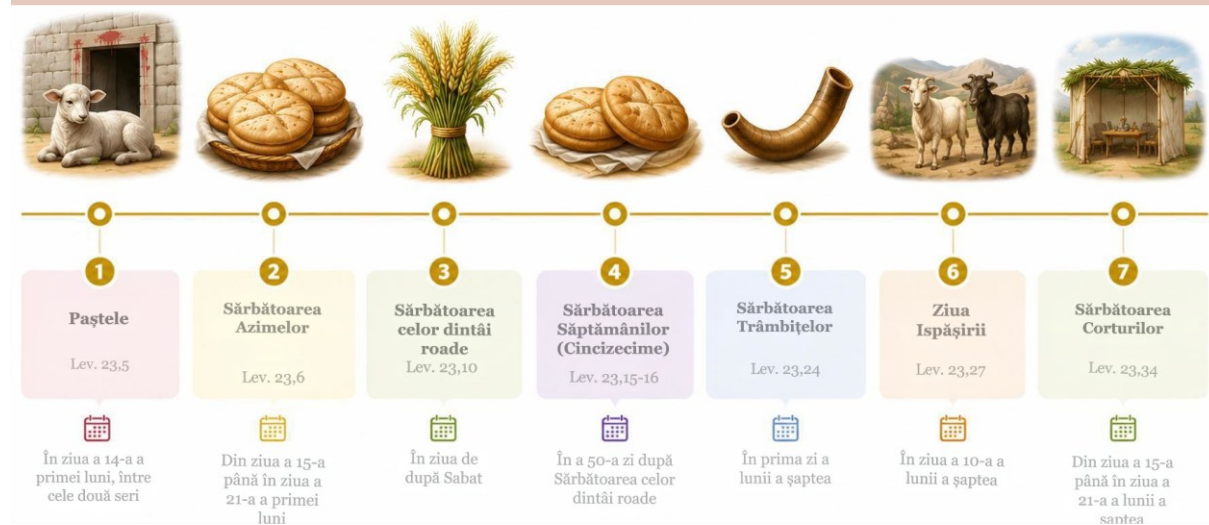
O a doua cheie, cred că am menționat asta ieri seară pe scurt, dacă ne-am gândi, dacă am înțelege de câte ori a intrat și a ieșit Aaron în Locul Preasfânt în acea zi, am ajunge la cel puțin 4 ori. În versetul 12, el a trebuit să intre în Sfânta Sfintelor cu vasul plin de cărbuni aprinși. Apoi, în versetul 13, a trebuit să ia în ambele mâini tămâie, la fel ca în versetul 12, și să intre din nou. Deci, mai întâi cu vasul plin cu cărbuni aprinși, da, mai întâi cu vasul plin cu cărbuni aprinși, și apoi cu ambele mâini pline de tămâie parfumată. Dacă am ambele mâini pline de tămâie parfumată, nu pot să mai țin și un vas în mână. Deci, acestea sunt deja de două ori. A treia oară, când trebuia să intre din nou cu sângele vițelului, în versetul 14 și cel puțin a patra oară în versetul 15, când trebuia să intre și cu sângele țapului. Deci, în total, de 4 ori a intrat și a ieșit.

Dar de câte ori citim despre faptul că a intrat? Citim asta o dată, la sfârșitul versetului 12, în context când aduce vițelul, că el intră înăuntru perdelei. Citim asta a doua oară în versetul 15, în contextul aducerii sângelui țapului înăuntru perdelei. De fapt, de patru ori, dar se menționează doar de două ori, și anume tocmai în legătură cu aceste două jertfe de ispășire aduse pentru aceste două grupuri de persoane. Și ceea ce este foarte interesant este că nu citim de patru ori, și nici măcar de două ori, că el iese, ci o singură dată. Se spune doar o singură dată în mod explicit că Aaron iese din Locul Preasfânt, din Sfânta Sfintelor. În versetul 17 se spune că el trebuie să fie singur acolo până când iese. Iar în versetul 18 se spune: „Și să iasă.” Și aceasta este o cheie foarte importantă pentru linia pe care vrem să o analizăm în această seară.

Căci intrarea se referă la faptul că Domnul Isus S-a dus în cer. Iar ieșirea se referă la faptul că Isus nu vine în viitor să-i ia pe credincioși la Sine, ci Se va întoarce cel puțin 7 ani mai târziu, pentru a apărea aici în mod vizibil, în putere și glorie. Aceasta este ieșirea aceasta și ea va avea loc în viitor, și aceasta este deja sugerată în acest capitol.

Există o a treia cheie, și aici trebuie să răsfoim câteva pagini mai departe în Leviticul. Este vorba de Leviticul 23, pentru că în Leviticul 23 ni se prezintă cele 7 sărbători anuale ale Domnului. Am făcut să se realizeze aici o schiță care arată despre ce este vorba în aceste 7 sărbători.

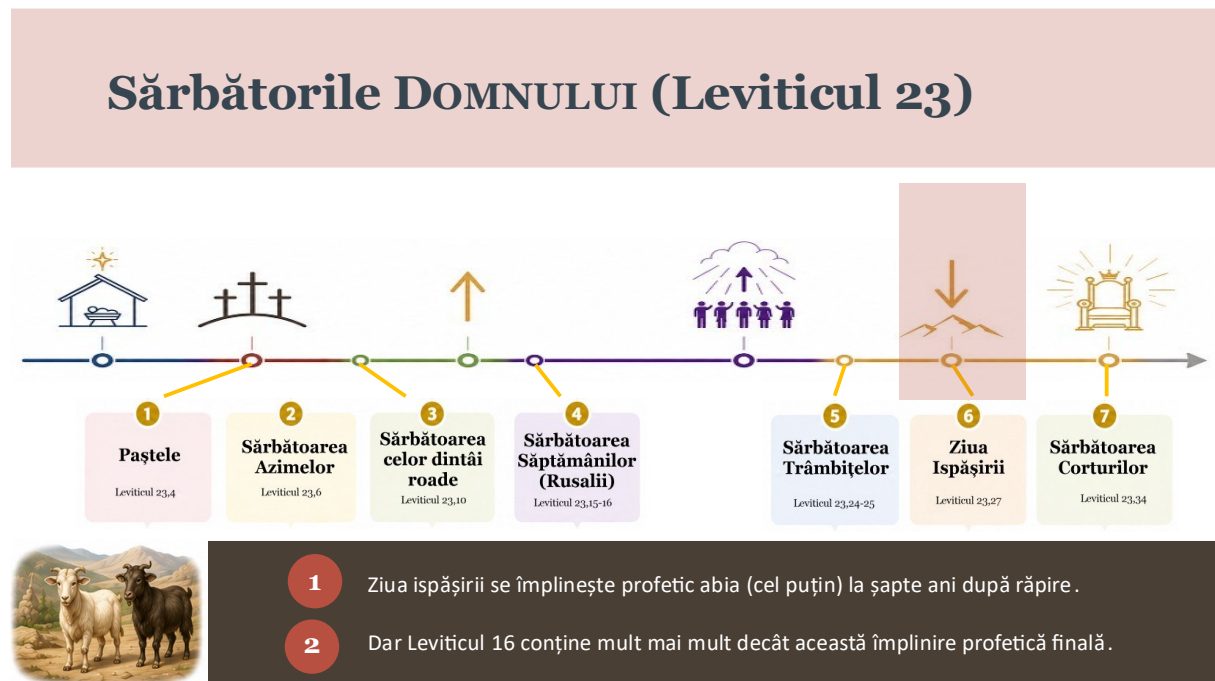
Sărbătorile DOMNULUI (Leviticul 23)

Nu putem intra acum în detalii. Există weekenduri de conferințe dedicate acestui subiect. Putem doar să aruncăm o privire de ansamblu asupra lor.

În primul rând, este Paștele din Leviticul 23, versetul 4 și următoarele. Apoi, începând cu versetul 6, este Sărbătoarea Azimelor, urmată, începând cu versetul 9, de Sărbătoarea celor dintâi roade, de la versetul 15, Sărbătoarea Săptămânilor, iar după ceva timp, în versetul 23, găsim Sărbătoarea Trămbițelor. Și începând cu versetul 26, citim în versetul 27: „Și la zece ale acestei luni a șaptea este Ziua Ispășirii”, sau nota de subsol spune de fapt Ziua Ispășirilor. Și apoi mai este și ultima sărbătoare în ziua a cincisprezecea, în versetul 34, Sărbătoarea Corturilor.

Observăm că sunt 7 sărbători, iar Ziua Ispășirii, cu care ne preocupăm, Leviticul 16, apare și ea în versetul 27 și următoarele. Dar ea este abia a șasea sărbătoare, iar noi ne-am gândit ieri seară la Golgota. Și ar trebui să spunem, de fapt, că aceasta se află chiar la început. În prezentarea generală pe care am văzut-o aici, Golgota se află totuși relativ departe în față.

De ce Ziua Ispășirii este acum penultima sărbătoare din Leviticul 23?

Și aceasta este o cheie.

Aș dori să arăt aici cum pot fi ordonate aceste șapte sărbători în această prezentare generală. Sărbătoarea Paștelui este o referință emoționantă la Golgota. Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit, scrie Pavel în 1 Corinteni 5. Ioan, evanghelistul, scrie în Ioan 1, versetul 29: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” Și Petru scrie despre Domnul Isus ca fiind Mielul fără cusur și fără pată, al cărui sânge, a cărui viață dăruită este foarte prețioasă pentru Dumnezeu.

Observăm că trei scriitori din Noul Testament au înțeles în inimile lor că Isus este acest adevărat Miel de Paște, care a murit pe Golgota pentru a ne mântui, pentru a ne putea răscumpăra. Și aceasta este Sărbătoarea Paștelui din Leviticul 23, o indicație în acest sens.

Apoi, în al doilea rând, vine Sărbătoarea Azimelor, care are din nou legătură cu noi toți. Azimele vorbesc despre o viață eliberată de păcat. Și acesta ar trebui să fie răspunsul la mântuirea experimentată prin Sărbătoarea Paștelui. Este vorba, așadar, despre întreaga noastră viață ca și credincioși.

Apoi, în al treilea rând, vine Sărbătoarea celor dintâi roade și acest Cel dintâi rod al celor adormiți, așa cum se spune despre Domnul Isus în 1 Corinteni 14, se referă la faptul că Isus a înviat dintre morți. În a treia zi, duminică, astăzi, acum peste 2000 de ani, Domnul Isus a înviat dintre morți și despre aceasta vorbește această Sărbătoare a celor dintâi roade.

Și apoi, la 50 de zile după aceea, în a 50-a zi, vine sărbătoarea Rusaliilor (Cincizecimea), care vorbește despre faptul că Isus, când era în cer, a trimis Duhul Sfânt pe pământ. Și citim în Faptele Apostolilor 2 cum s-a împlinit ziua, sărbătoarea Cincizecimii.

Am observat că sunt 4 sărbători, și acestea se află în trecut, toate s-au împlinit deja, profetic. Și acum urmează o perioadă foarte lungă, aproximativ 2000 de ani, și sperăm foarte mult ca această linie din mijloc să se îplinească astăzi, ca Isus să Se întoarcă astăzi și să ne ia la El în cer și să fim la El. Și atunci începe, de fapt, o nouă etapă și aceasta este ceea ce ni se prezintă în Leviticul 23, începând cu versetul 23.

Urmează apoi ultimele 3 sărbători.

Această sărbătoare a amintirii sunetului trâmbițelor are legătură cu Adunarea. Avem acasă o grădină, iar grădina aceasta înconjoară casa, adică în fața casei este o mică grădină și în spatele casei la fel. Și când vrei să chemi copiii seara la masă, uneori ai nevoie și de o trâmbiță, pentru că strigătul singur nu este suficient. Imaginea trâmbiței este pur și simplu aceea că sunetul ei este atât de puternic, încât este auzit de toți pentru a se aduna.

Există un pasaj în Isaia 27 care arată foarte clar aceasta și care vorbește despre faptul că Dumnezeu, în viitor, după ce noi, credincioșii, vom fi în cer, va relua legăturile pe pământ cu poporul Său, cu Israel. Și apoi, 7 ani mai târziu, urmează împlinirea Marii Zile a Ispășirii.

Deci această zi, Leviticul 16, se îplinește profetic abia în viitor. Dar acesta este al doilea punct: această zi conține mult mai mult decât doar această împlinire viitoare, și întotdeauna, întotdeauna este vorba despre Persoana Domnului Isus.

Aș dori să menționez un aspect general. Acum ai putea spune: „Da, profetia, asta nu are întrucâtva nicio legătură cu noi, nu-i așa? Atunci vom fi în cer, vom vedea aceasta cel mult de sus, este vorba despre Israel, este vorba despre pământ. De ce ar trebui să ne ocupăm cu subiectul acesta?”

Aș dori să citesc un verset din Geneza 18, care este, de asemenea, minunat.

În Geneza 18, la versetul 17, se spune: „Și Domnul a zis: «Să ascund Eu de Avraam ce vreau să fac?»» Avraam nu locuia în Sodoma, nepotul său da, dar el nu. Și totuși, Dumnezeu a vrut să-i spună lui Avraam ce voia să facă. Și exact aceasta citim și în Apocalipsa, în capitolul 1, în legătură cu noi. Acolo se spune în Apocalipsa 1, versetul 1: „Descoperirea [în greacă apokalipsis, sau Revelația] lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să le arate robilor Săi ce trebuie să aibă loc în curând.” Dumnezeu vrea să ne arate și nouă ce se va întâmpla în curând și de ce? Pentru că este important pentru El și, prin urmare, poate fi important și pentru noi. Și, în al doilea rând, pentru că este vorba despre Domnul Isus și tot ce are legătură cu

Domnul Isus, cu aceasta ne putem preocupa, iar aceasta ne poate face fericiți și ne permite să-L preamărim.

Dar acum să intrăm puțin în detalii în Leviticul 16.

Vedeți deja că există aici o mică subdiviziune. Unele lucruri, pe care le vom găsi, au legătură cu pământul, iar altele au legătură cu cerul. Și ce este frumos este că și noi avem un loc în Leviticul 16, că este vorba și despre noi.

Dar primul lucru, l-am citit în versetul 4 și acolo ne putem gândi la viața desăvârșită a Domnului Isus. Când Domnul Isus a trăit aici pe pământ, acești 33 de ani ai vieții Sale, a fost o viață desăvârșită. Pe de o parte, El era Om cu adevărat, la fel ca tine și ca mine, Domnul Isus era om, cu o singură excepție, El nu avea păcatul în Sine, în rest a fost zămislit, S-a născut exact ca noi, a crescut la fel ca noi, a trăit aici, a mâncat, a băut, a dormit. Ce minune de neînțeles, că Dumnezeu Însuși S-a făcut Om, că Cel pe care cerurile și cerurile cerurilor nu-L pot cuprinde, a fost aici pe acest pământ, că Cel care prin Cuvântul puterii Sale susține totul, Evrei 1, a fost ținut în brațe ca un copil mic de un Simeon, pe Isus ca Om pe acest pământ. Și El a trăit în desăvârșire, iar acest fapt devine clar aici, în Leviticul 16, versetul 4, prin intermediul veșmintelor pe care trebuie să le poarte Aaron.

Acolo se spune: „Să se îmbrace cu cămașa sfântă de in”. Inul este o imagine a curăției, este alb și curat, și exact despre aceasta vorbește textul. Cămașa, ceea ce se putea vedea din exterior, era complet curată și sfântă la Domnul Isus. Întreaga Lui purtare era complet curată, era în acord cu Dumnezeu. Nu a existat niciodată un cuvânt, pe care El l-ar fi rostit, sau o faptă, pe care El ar fi făcut-o, care să fi fost cumva nepotrivite. Nu, totul era desăvârșit, era curat și sfânt.

În al doilea rând, el trebuia să îmbrace pantalonii de in; cu picioarele noastre, cu tălpile noastre, parcurgem drumuri. Și tot așa, fiecare drum al Domnului Isus, când a trăit aici, a fost desăvârșit. Când se spune că El trebuie să treacă prin Samaria, nu este doar pentru că aceasta se afla între cele două locuri din punct de vedere geografic, ci pentru că era calea pe care o voia Dumnezeu, deoarece Isus a mers întotdeauna pe calea desăvârșită; în fiecare comportament, în întreaga Sa comportare, pe fiecare cale, pe care a mers, El a fost desăvârșit, a fost acest in.

Apoi, al treilea punct: „Să se încingă cu brâul de in.” Ne gândim la Ioan 13, când Isus s-a ridicat de la cină, Fiul lui Dumnezeu ca Om pe pământ, căruia, într-un fel, nu-I este încă de ajuns că este un Om printre oameni, ci Se ridică și Se apleacă la picioarele ucenicilor, pentru a le spăla picioarele. Și apoi Se încinge cu un ștergar de in, pentru a spăla picioarele ucenicilor. Și acesta ne amintește de slujba pe care El a făcut-o aici. Și acest brâu era din in. Adică totul, în slujba pe care El a făcut-o, era desăvârșit, era în acord cu gândurile lui Dumnezeu.

Și apoi, și acesta este de fapt culmea, dacă poate exista o culme, aici, în versetul 4, se spune mai departe: „să-și lege mitra de in”, o bandă pe capul nostru, acolo sunt gândurile noastre. Și știm cu toții asta, sau unde încep păcatele în viața noastră? Nu în căile noastre, nici cu comportamentul nostru, ci încep în mintea noastră, cu gândurile noastre. Dar și asta era desăvârșit la Domnul Isus. „Gândul Meu nu este altfel decât cuvântul Meu”, spune El, și poate spune, profetic, că Dumnezeu Îl poate cerceta și nu găsește nimic care să nu fie potrivit pentru El.

Poate citim și versetul din Psalmul 17, versetul 3 vorbește profetic despre Domnul Isus și acolo El spune: „Tu Mi-ai cercetat inima, M-ai cercetat noaptea, M-ai încercat în cuptor, n-ai găsit

nimic.” În gândurile și în inima Domnului Isus nu era absolut nimic care să fie împotriva lui Dumnezeu și a gândurilor Lui. Totul era în acord cu Dumnezeu, în comportamentul Său, în căile Sale, în slujirea Sa, în gândirea Sa.

Și aceasta este o referință minunată la această viață desăvârșită a Domnului Isus. Vedeți deja că ceea ce urmează acum sunt aceste trei cruci [vezi prezentarea PowerPoint]. Și numai acest gând ar trebui să ne pună de fapt în genunchi, faptul că tocmai Cel care, datorită vieții Sale desăvârșite, nu ar fi trebuit să moară niciodată, tocmai El merge la cruce, tocmai El moare pe crucea de la Golgota, și găsim acest fapt și în Leviticul 16. Este vorba tocmai despre faptul că vițelul din versetul 11 și, de asemenea, țapul din versetul 15, sunt și au fost înjunghiați, el vorbește despre moarte. Acolo, acest vițel a fost tăiat cu un cuțit și apoi a ieșit sângele și apoi a survenit moartea. Și astfel Domnul Isus a mers la cruce și a murit.

Dar există o diferență foarte mare. Când Aaron a adus jertfe în Leviticul 16, erau jertfe de animale, iar aceasta trebuie să fi făcut o impresie asupra acestui om, faptul că acum trebuie să moară un animal care nu era deloc vinovat și nu avea nimic de-a face cu aceasta. Dar în cazul Domnului Isus nu a fost o jertfă de animal. Acesta este primul punct. Nu orice sânge, nu sângele țapilor și al vițelilor, ci propriul Său sânge. El Însuși a murit și, în al doilea rând, aceste animale au murit fără să sufere mai înainte. La ele a fost o moarte fără suferință. Dar în cazul Domnului Isus citim că El a suferit în moartea Sa. Căci a spus, când a fost părăsit de Dumnezeu pe cruce: „Sufletul Meu este sătul de rele [de suferință]”, nu se putea mai multă suferință. Și asta a îndurat Isus pe cruce, această moarte plină de suferință și de rușine.

Și acum vine a treia diferență. În Leviticul 16, Aaron a făcut aceasta cu alții. Dar în Evrei 7, versetul 27 citim: „Jertfindu-Se pe Sine Însuși.” El a făcut aceasta de bunăvoie și nu a făcut-o cu alții, ci cu Sine. S-a jertfit pe Sine.

Poate putem citi versetul din Evrei 7, care conține aceste puncte, pe care tocmai le-am menționat, în versetul 27, sau putem citi și versetul 26, pentru că acesta ilustrează gândul pe care l-am avut mai devreme. „Pentru că un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată.” Acestea sunt cele trei puncte care se aplică vieții Domnului Isus, „despărțit de păcătoși și făcut mai presus decât cerurile”. Aceasta se referă la punctul pe care vrem să-l analizăm în continuare. Dar apoi continuăm în versetul 27: „care nu are nevoie, în fiecare zi, ca marii preoți, să ofere jertfe întâi pentru propriile păcate, apoi pentru cele ale poporului, pentru că a făcut aceasta odată pentru totdeauna, oferindu-Se pe Sine Însuși jertfă.” Aceasta este moartea ca jertfă a Domnului Isus pe crucea de la Golgota și ce fel de zi este aceasta?

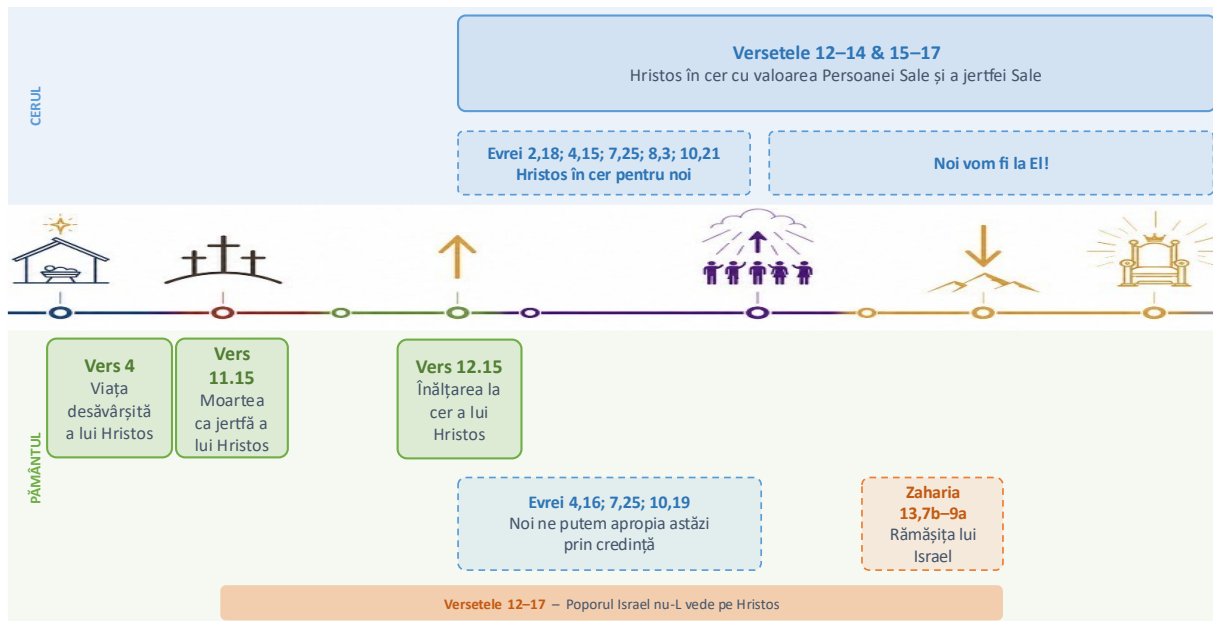
Cred că am spus asta azi-dimineață în Hückeswagen într-o rugăciune, în sensul: Golgota este într-adevăr centrul eternității. În 1 Petru 1 se spune că Isus a fost cunoscut ca Mielul lui Dumnezeu încă dinaintea de întemeierea lumii. Asta înseamnă că Dumnezeu a gândit această lucrare de pe cruce încă din eternitate, înainte ca pământul să existe, înainte ca noi să existăm. Și, de asemenea, în toată eternitatea care va veni, Dumnezeu – și glorificat fie El pentru aceasta – va privi împreună cu noi înapoi la acest moment de pe cruce. În toată eternitatea ne vom preocupa cu Golgota, centrul eternității, din pricina Domnului Isus Însuși, pentru că Domnul Isus S-a jertfit acolo.

Ceea ce mai vedem aici, și este pur și simplu minunat, este modul în care Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă lucruri care, de fapt, nu erau cunoscute în Vechiul Testament, și anume, așa cum am spus, aceste două grupuri de persoane. Există, pe de o parte, acest țap pentru popor,

dar există și vițelul pentru Aaron și familia sa, pentru Adunare, pentru Biserica lui Dumnezeu. Și Domnul Isus a murit, o singură jertfă, dar având în vedere ambele grupuri, și aceasta aș vrea să arăt din Noul Testament pe baza a două sau trei pasaje, unul din Efeseni 5, versetul 25: „Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea [sau Biserica, adică pe toți cei care cred în El, în timpul în care trăim acum și avem Duhul Sfânt] și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.” Exact aceasta am văzut. Isus S-a dat pe Sine pe cruce, a mers spre moarte și spre judecata lui Dumnezeu. Dar apoi citim Matei 1, în legătură cu nașterea Domnului Isus, acolo se spune, Matei 1, versetul 21: „Ea”, adică Maria, „va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus; pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lor.” Aici vedem că Isus a murit și pentru Israel, poporul Său. Matei Îl prezintă ca Împărat și este vorba despre faptul că El Își mântuiește poporul de păcatele lor. Și apoi să ne uităm la un ultim pasaj din Ioan 10. Mai este unul și în Ioan 11, dar să ne uităm la cel din Ioan 10. Acolo Domnul Isus Însuși spune, în versetul 14: „Eu sunt păstorul cel bun și le cunosc pe ale Mele și sunt cunoscut de ale Mele, cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și eu Îl cunosc pe Tatăl; și Îmi dau viața pentru oi”, iar în context este vorba despre faptul că există credincioși din Israel, adică din nou această direcție, iar apoi Domnul Isus a continuat: „Și am alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu; și va fi o singură turmă, un singur păstor.” Aici este vorba despre faptul că atunci Adunarea era formată din credincioși din poporul Israel și dintre națiuni.

Dar și aici găsim această diferențiere în aceste două direcții. Deci, Isus a murit pe cruce, pentru noi și pentru Israel. Și aș dori să mai spun o frază în legătură cu aceasta, să citesc și un verset. Uneori apar astfel de întrebări cu privire la această Cină de aducere aminte, pe care Domnul Isus a instituit-o în Evanghelia după Luca, de exemplu în capitolul 22, versetul 20. Acolo se spune că Domnul Isus „Tot astfel a luat și paharul, după cină, spunând: «Acest pahar este noul legământ în sângele Meu, care se varsă pentru voi.»” Uneori se pune întrebarea: „Da, dar noul legământ este pentru Israel, nu-i așa?” Se pare că totuși este pentru noi, pentru că este vorba despre Cina de aducere aminte pentru creștini. Pavel abordează acest subiect în 1 Corinteni 11, dar aici devine clar că, atunci când ne adunăm duminica dimineața pentru a vesti moartea Domnului Isus, trebuie să ne gândim la faptul că El a murit pentru noi, deoarece sângele Său „este vărsat pentru voi”. Dar trebuie să ne gândim și la faptul că viața pe care El a dat-o a fost dată și cu privire la viitorul Israelului. Așadar, ambele direcții, pe care le putem vedea.

Leviticul 16 – privire de ansamblu profetică

Acum ajungem la un punct important și mai jos este o casetă roșie. Acolo scrie: „Poporul Israel nu-L vede pe Hristos.” După cruce, după ce Domnul Isus a murit pe Golgota, niciun necredincios nu L-a mai văzut pe Domnul Isus. Isus a fost coborât de pe cruce, a fost pus în mormânt și apoi S-a înălțat la cer, iar între timp S-a arătat doar credincioșilor Săi, ucenicilor. De atunci, niciun necredincios și nici poporul Israel în ansamblu nu L-au mai văzut pe Domnul Isus, iar aceasta este valabil și astăzi.

Există un verset în 2 Corinteni 3 care ne arată aceasta clar. 2 Corinteni 3, versetul 15, spune „dar până astăzi, când Moise este citit, vălul stă pe inima lor.” Este vorba despre poporul Israel, care nu-L mai vede pe Domnul Isus, iar vălul le acoperă încă inimile. Și putem înțelege bine aceasta pe baza textului din Leviticul 16. Acolo, poporul Israel stătea afară. Ne-am gândit deja la aceasta ieri seară. Imaginează-ți că stai acolo afară, în parcare Forumului, toți stau acolo, iar unul dintre noi intră în încăperea. Atunci îl vezi cum trece prin prima ușă, intră în vestibul, iar apoi îl vezi cum trece prin a doua ușă și apoi nu-l mai vezi. Și stai acolo și aștepti până iese. Și exact așa era pe vremuri cu Israel. Poporul stătea afară înaintea cortului întâlnirii și vedea cum marele preot intra înăuntru, în sfântul locaș, și apoi nu-l mai vedeau. Apoi a dispărut. Există tradiții conform cărora marele preot i se lega în jurul piciorului un șnur de aur sau de carmezin, nu știu exact, pentru a se putea ști dacă se mai mișca sau nu, pentru că nu-l mai vedeau, și exact aceasta se aplică în cazul lui Israelul. Domnul Isus a atârnat pe cruce și a murit, iar de atunci acest popor nu-L mai vede pe Domnul Isus.

Dar va veni timpul, și aceasta ne va preocupa acum, când Îl vor vedea din nou. Urmează următorul punct în versetele 12 și 15. Am sugerat deja acest fapt, și anume că Marele Preot intră în Sfânta Sfintelor, înăuntru perdelii. Așa se spune în versetul 12 și, de asemenea, în versetul 15. Și există câteva pasaje minunate în Noul Testament care ne prezintă exact acest lucru.

Aș dori să citesc din Evrei 4, unde se spune în versetul 14: „Având deci un mare preot însemnat (mare) care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu”, sau Evrei 9, unde se spune în versetul 24: „Pentru că Hristos nu a intrat în Locul Preasfânt făcut de mâini, o imagine a celui

adevărat, ci chiar în ceruri, ca să se arate acum, pentru noi, înaintea feței lui Dumnezeu.” Încă un verset din Evrei 8, versetul 1: „Iar punctul cel mai important al celor spuse este că avem un astfel de mare preot care S-a așezat la dreapta tronului Măreției, în ceruri; slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, și nu omul.”

Domnul Isus S-a înălțat la cer după ce a înviat, după ce S-a arătat ucenicilor prin multe semne sigure; atunci S-a înălțat la cer de pe Muntele Măslinilor. Ucenicii stăteau acolo și se uitau după El, iar apoi au venit îngerii și au spus: „Bărbați galileeni, de ce stați privind la cer? Acest Isus ... va veni.” Dar mai întâi S-a înălțat la cer. O scurtă reflecție: dacă ne ocupăm de ani de zile de Cuvântul lui Dumnezeu, poate chiar am crescut în familii creștine, atunci este aproape normal să ne gândim la Domnul Isus, care S-a înălțat la cer. Dar aceasta este totul altceva decât normal; primul Om în cer, nu a existat niciodată, niciodată un om care să fi fost în cer așa cum a fost Domnul Isus. Da, Ilie s-a înălțat, dar ceea ce avem aici este cu totul altceva și nu doar în cer, nu doar ca toți îngerii care sunt acolo. Nu, am citit că a trecut prin ceruri și apoi a ajuns înaintea lui Dumnezeu, direct în prezența Lui.

Și acolo Domnul Isus spune profetic: „Înaintea feței Tale este belșug de bucurie”, și nu numai atât, ci se spune că „S-a așezat la dreapta tronului Măreției”. Isus este acum în cer și stă la dreapta lui Dumnezeu, locul de cea mai mare onoare. Acesta este locul care I se cuvine.

Acum vine un punct în Leviticul 16 care mă emoționează cu adevărat, pe care l-am intitulat astfel: Hristos în cer cu valoarea Persoanei Sale și a jertfei Sale. Aceasta devine clar pe baza a două puncte, aici în Leviticul 16, și anume în versetul 12, am menționat deja de câteva ori aceasta, această cădelniță plină cu cărbuni aprinși și această tămâie plăcut mirositoare, mărunțită.

Aceasta era tămâie care trebuia pregătită, făcută doar pentru acest scop și într-o compoziție specifică, prescrisă doar de Dumnezeu, la care nu trebuia schimbat nimic.

Nu putem intra acum în detalii, dar această tămâie vorbește despre Domnul Isus și despre Persoana Sa glorioasă în toată frumusețea și splendoarea morală a vieții Sale.

Dar ce s-a întâmplat cu ea? Mărunțită și așezată pe cărbunii aprinși. Și ea vorbește despre faptul că această Persoană glorioasă a intrat în locul de judecată și atunci nu s-a ridicat doar parfumul plăcut al acestei tămâi, pe care îl avea oricum, ci tocmai atunci când a intrat în foc, atunci s-a manifestat toată splendoarea acestui parfum, iar acest foc, această tămâie, trebuia adusă înăuntru perdeli. Și aceasta vorbește despre faptul că Domnul Isus, cu toată valoarea Persoanei Sale, cu tot ceea ce Dumnezeu prețuiește la El și găsește glorios și plăcut în El, tocmai prin faptul că a murit pe cruce, se află acum în cer.

Și apoi se spune în Evrei 5 că, atunci când a venit în cer, „a fost numit [I S-a adresat Dumnezeu, a fost salutat de Dumnezeu] de Dumnezeu”. Un frate a scris despre aceasta într-un comentariu. M-a impresionat cu adevărat profund faptul că, atunci când Domnul Isus, această Persoană glorioasă, a venit în cer după viața pe care a trăit-o aici și după moartea pe care a suferit-o, aceasta a fost o adevărată îmbogățire pentru cer. Era ceva în cer, în partea dinăuntru a perdeli, ceea ce înainte nu era acolo, ceva ce era o mireasmă plăcută și o bucurie. Dumnezeu Îl întâmpină când ajunge în cer și aceasta este spre gloria cerului. Cântăm aceasta într-o cântare, în această carte de cântări, cântări spirituale: „Ce-ar fi cerul fără tine și toată gloria Ta?” Persoana Sa glorioasă este o îmbogățire pentru cer.

Și apoi, valoarea jertfei Sale; am văzut acesta în mod deosebit ieri seară pe baza acestui sânge, care se află în interiorul Locului Preasfânt, înăuntrul perdelei, adică o imagine a cerului însuși, și asta vorbește despre faptul că Dumnezeu apreciază pe deplin această lucrare a Domnului Isus și, pe baza acestei lucrări, poate oferi oamenilor astăzi mântuire și izbăvire.

Cred că pe această folie apar trei dreptunghiuri, pe care eu le-am marcat cu linii întrerupte. Asta pentru că sunt trei puncte pe care, de fapt, nu le găsim în Leviticul 16, dar pe care, dacă ne gândim la acest subiect, trebuie neapărat să le vedem.

Primul punct este acesta: Domnul Isus este acum în cer, iar noi, credincioșii, care facem parte din familia Sa preotească, suntem încă aici, pe pământ. Dar știți, am citit în Evrei 9, versetul 24: El Se înfățișează înaintea lui Dumnezeu, nu-i așa? Da, pentru ce? Pentru că acela este locul bucuriei depline pentru El. De aceea S-a înfățișat înaintea lui Dumnezeu.

Dar în Evrei 9, versetul 24 se spune: El Se înfățișează înaintea lui Dumnezeu „pentru noi”. Domnul Isus este acum în cer și pentru noi, pentru tine și pentru mine. Și ce face El acolo? Isus Se îngrijește de noi. Domnul Isus ne ajută pe calea pe care mergem, Evrei 4. Când există slăbiciuni, când există nevoie în viața noastră, când avem tendința să renunțăm sau să cădem, Domnul Isus este acolo și atunci El vrea să ne ajute, atunci El ne dăruiește compasiune, are înțelegere față de slăbiciunile noastre. Atunci El este în stare să ne ajute.

Evrei 2, versetul 17: și El face aceasta mereu, până când ajungem la țintă.

Evrei 7, versetul 25: Domnul Isus lucrează în cer pentru noi.

Mă emoționează cu adevărat faptul că Domnul Isus a vrut să slujească în eternitate, putem să ne gândim la acest slujitor evreu, și anume din dragoste pentru Domnul Său, pentru Dumnezeu, pentru soția Sa, Adunarea, și pentru copiii Săi, noi, credincioșii. Isus ne-a iubit când a murit pentru noi pe cruce, dar Isus nu a încetat niciodată să ne iubească. El ne iubește și astăzi și, în această dragoste, El lucrează astăzi din cer pentru noi.

Dar există și cealaltă parte, aceea că noi suntem aici pe pământ. Și dacă știm, dacă înțelegem în credință că Domnul Isus este acolo pentru noi și ne slujește, că Se dedică pentru noi, atunci putem să ne apropiem aici pe pământ cu credință. Putem veni cu toate nevoile pe care le avem, cu toate grijile care există, cu temerile, nu știu ce te așteaptă săptămâna viitoare, săptămâna aceasta, luni, marți, miercuri; uneori se întâmplă ca cele mai mari dificultăți să le avem cu lucrurile despre care nu știm exact cum vor fi, și putem să-i spunem toate acestea Domnului Isus, să-I încredințăm Lui aceste nevoi. El este pentru noi în cer și așteaptă ca noi să ne apropiem de tronul harului, cu toate nevoile noastre. Prin El putem să-I aducem lui Dumnezeu închinare aici pe pământ. Și pentru aceasta El este pentru noi în cer și este acolo pentru noi, ca să stăm întotdeauna absolut siguri pe baza valorii Persoanei Sale. Noi Îi aparținem și, atâta timp cât El este în cer, înaintea lui Dumnezeu și a feței Sale, suntem absolut în siguranță.

Știți, aceasta e ceva mareț, nu-i așa? Avem un Om în cer, pe Domnul Isus. Avem acces liber la El aici pe pământ, acesta e ceva mareț și putem fi cu adevărat recunoscători pentru aceasta. Dar mai este ceva, care este și mai mareț, și anume, atunci când El nu este doar pentru noi în cer, ci când noi vom fi cu El în cer.

Va veni acel timp și acesta este cel indicat de acești oameni cu săgeata îndreptată în sus [vezi prezentarea PowerPoint]. Atunci Domnul Isus va veni din nou, nu în putere și glorie, aceasta nu va fi văzut de necredincioși. Dar atunci Domnul Isus va veni din nou, 1 Tesaloniceni 4, și

Într-o clipă, noi, cei care credem în El, vom fi cu toții la El. Și ce fel de moment va fi acela? Astăzi privim în sus spre El cu ochii credinței și Îl vedem încununat cu glorie și onoare, așezat la dreapta lui Dumnezeu. Îl vedem slujind pentru noi și aceasta ne bucură inima chiar și astăzi. Dar atunci, dacă Isus ar veni astăzi, acum, atunci am fi ridicați în nori, în văzduh, pentru a-L întâmpina. Atunci, se spune în 1 Tesaloniceni 4: „vom fi întotdeauna împreună cu Domnul.” Ce moment va fi acela când Îl vom vedea pentru prima dată, nu doar cu ochii inimii noastre, ci Îl vom vedea pentru prima dată așa cum este, așa cum se spune în 1 Ioan 3.

Și poate că această linie ascendentă se împlinește astăzi, poate chiar înainte de a pleca de aici. Asta așteptăm și atunci El nu va fi doar pentru noi în cer, ci va fi cu noi în cer. Ce va fi și pentru El. Dar când Isus va veni și ne va lua la Sine, atunci va începe pe acest pământ o perioadă în care Domnul Isus va relua legătura cu Israel, și aici am marcat un dreptunghi cu o linie întreruptă, aceasta este rămășița lui Israel, și aș dori să citesc doar un verset din profetul Zaharia. Se pot spune multe lucruri și se poate medita mult asupra acestui subiect, dar aș dori să menționez aici doar un verset, și anume din Zaharia capitolul 13, unde se spune în versetele 8-9: „Și va fi așa: «În toată țara», zice DOMNUL, «două părți din ea vor fi nimicite, vor muri, dar a treia parte va rămâne în ea. Și voi duce această a treia parte în foc și îi voi lămuri cum se lămurește argintul și îi voi încerca așa cum se încercă aurul. Ei vor chema Numele Meu și Eu le voi răspunde. Eu voi zice: «Acesta este poporul Meu!» Și ei vor zice: «DOMNUL este Dumnezeul meu!»”

Oricine a studiat vreodată fracțiunile la școală înțelege puțin despre ce este vorba aici. Există trei părți dintr-un întreg, iar două dintre ele vor fi nimicite și una va rămâne. Și aceasta este o imagine a poporului Israel, o referire la acest popor al lui Israel, cu care Dumnezeu va lega o relație în viitor. Și ceea ce va rămâne este o parte, și anume o rămășiță. Iar această rămășiță va fi încercată timp de 7 ani, va fi curățată, dar va fi condusă spre recunoașterea păcatului și, mai presus de toate, spre a-și pune toată încrederea în Dumnezeu.

Marea zi a ispășirii

1

Rămășița din Ierusalim

Asedierea cetății de către împăratul din nord (Daniel 11,45)

Necaz mare din cauza disciplinării poporului de către Dumnezeu, din pricina păcatelor lor (Zaharia 13,8,9)

2

Hristos Se arată pe Muntele Măslinilor

Marele Preot iese din Locul Preasfânt (Leviticul 16,18)

Hristos va învinge pe vrăjmașii Lui (Zaharia 14,3,4)

Rămășița Îl va vedea și va boci pentru El (Zaharia 12,10; Leviticul 23,26-32)

3

Hristos promite rămășiței iertare

Azazel va fi trimis în pustie (Leviticul 16,20-22)

Toate păcatele rămășiței sunt iertate (Psalmul 103,12; Isaia 38,17; Mica 7,19)

4

Isaia 53 se împlinește

Și aceasta este ultima folie, pe care vrem să o vedem, referitoare la tema Zilei Mari a Ispășirii. Deci nu mai durează mult, termin imediat.

Ziua Mare a Ispășirii, adică această împlinire de fapt la sfârșit în viitor și chiar merită să ne gândim la asta.

Primul lucru pe care îl vedem și nu pot decât să-l numesc așa, această rămășiță a lui Israel, adică o mică parte din întregul popor, care se va afla în viitor în Ierusalim, adică cel puțin 7 ani, și va fi asediată de un adversar puternic, de împăratul din nord, care a fost mai întâi în Egipt și se întoarce. Acesta va asedia cetatea și va veni un moment, iar acest moment este acela în care Isus va apărea pe Muntele Măslinilor. Muntele Măslinilor este muntele care se află chiar lângă Ierusalim. Acesta este muntele de pe care Domnul Isus S-a înălțat la cer, unde îngerii au spus că El va reveni exact așa cum S-a înălțat. Acesta este Muntele Măslinilor. Și acolo vine Domnul Isus. Zaharia 14 arată aceasta și atunci El va păși din nou cu picioarele pe pământ, pentru prima dată după înălțarea Sa. Picioarele Sale au părăsit pământul când S-a înălțat la cer. Marele preot a intrat în Sfânta Sfintelor, dar va ieși din nou și aceasta este această apariție a Domnului Isus pe Muntele Măslinilor.

Și apoi se întâmplă ceva, atunci rămășița Îl vede pe Domnul Isus. Și ce credeți că vor face atunci? Ce credeți? Bucurie? Nu, primul lucru pe care îl vor face îl găsim în Zaharia capitolul 12. Acolo se spune în versetul 10, la mijloc: „Și vor privi spre Mine, Acela pe care L-au străpuns; și vor boci pentru El, cum bocește cineva pentru singurul lui fiu, și se vor amări pentru El, cum este cineva în amărăciune pentru întâiul său născut.”

Ei Îl văd pe Domnul Isus, Îl privesc și apoi vor plânge. Vor plânge amarnic. De ce? Pentru că El este Cel pe care poporul Israel L-a răstignit pe cruce în vremurile acelea. „Ce sunt acestea?”, se spune în Zaharia 13, versetul 6: „«Ce sunt rănilile acestea în mâinile tale?» Și el va zice: «Acelea cu care am fost rănit în casa prietenilor mei.»” Atunci Domnul Isus spune: acestea sunt semnele rănilor pe care le-am primit atunci când am fost răstignit de poporul Israel, care poartă responsabilitatea principală, iar atunci această rămășiță va vedea și va ști că noi aparținem poporului care L-a răstignit pe Cel care vine acum în putere și glorie, și atunci vor plânge, se vor smeri, iar aceasta este împlinirea Zilei Ispășirii.

Atunci își vor chinui sufletele, vor fi profund smeriți. Dar acum să revenim la Leviticul 16, și acum vine un moment pe care nu-l pot înțelege. Marele preot iese din Sfânta Sfintelor și atunci ne amintim că poporul Israel, rămășița ca popor, Îl vede pe Cel pe care L-au răstignit pe cruce. Și ce face El atunci? Ne-ar putea veni în minte multe lucruri; reproșuri, acuzații, judecată. Dar știți ce face Domnul Isus? Atunci va aduce acest țap, Azazel. Atunci va spune: toate păcatele acestui popor, ale acestei rămășițe și, prin urmare, ale întregului popor al lui Israel din această rămășiță, toate păcatele, toate nedreptățile, tot ce au făcut, le-am purtat eu atunci pe cruce. Apoi le va arăta clar că El a suferit atunci pentru ei, ca păcatele lor să fie iertate, iar apoi va trimite acest țap, Azazel, ca să spunem așa, în pustiu și va spune: Da, există un bocet și pe bună dreptate, dar lucrurile au fost puse în ordine, pentru că Domnul Isus a murit atunci pe cruce și pentru acest popor.

Aș dori să închei cu ceea ce va urma.

Atunci, acest Azazel este, ca să spunem așa, trimis în pustiu și apoi urmează un dialog. Nu găsim aceasta în Leviticul 16. Există un capitol minunat, Isaia 53, în care marele preot nu spune nimic. Robul suferind, Domnul Isus, nu spune niciun cuvânt în acest capitol, dar Dumnezeu vorbește cu rămășița despre Domnul Isus, iar rămășița vorbește cu Dumnezeu despre El. Vor spune, Isaia 53 la început, acesta este Domnul Isus, pe care L-ați disprețuit atunci, pe care nu

L-ați băgat în seamă, Omul durerilor și obișnuit cu suferința. Ei vor înțelege că Cel care a apărut acum în glorie, noi nu L-am prețuit atunci. Și apoi continuă în versetul 4 la început: totuși, El era Cel care a trăit atunci printre oameni, printre păcătoși, Cel care a vindecat bolile, Cel care a luat asupra Sa slăbiciunea și suferința, Cel care a făcut numai bine poporului. Dar apoi continuă; și ei se vor gândi la cruce, în versetul 4b din Isaia 53, și vor spune: „noi L-am socotit pedepsit, lovit de Dumnezeu.” Noi credeam atunci că este corect ca El să atârne pe cruce, și atunci vor înțelege ce a fost de fapt.

Și acum vine punctul din versetul 5, după ce Domnul Isus a trimis, ca să spunem așa, acest Azazel, după ce Domnul Isus va spune în viitor acestei rămășițe: „Totul este bine pus în ordine prin Golgota”, atunci ei vor înțelege că El nu atârna acolo din cauza suferinței Sale, din cauza păcatelor Sale, ci vor spune în versetul 5: „Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați.”

Atunci vor recunoaște, într-un fel, în Domnul Isus acest Azazel. Atunci vor înțelege că păcatele noastre, nedreptățile noastre au fost puse asupra Lui. El le-a purtat pe crucea de la Golgota și nu numai că le-a luat asupra Sa, că le-a purtat, nu, ci a fost chiar lovit de Dumnezeu pentru ele și chiar zdrobit în judecata lui Dumnezeu.

Această rămășiță va recunoaște acest fapt și atunci se vor arunca cu fața la pământ și se vor închina Domnului Isus, iar atunci El va fi în sfârșit, în sfârșit, în sfârșit recunoscut de poporul despre care am citit că El a venit la el ca să-l salveze de păcatele sale, va fi recunoscut de această rămășiță a poporului. Aceasta este împlinirea profetică a zilei din Leviticul 16 și sper că am observat puțin că în acest capitol este vorba în mare măsură despre noi, dar și despre acest popor Israel și despre viitorul său; însă, indiferent dacă este vorba despre noi sau despre Israel, este vorba în primul rând despre o Persoană, și anume despre Persoana Domnului Isus.

Ne minunăm meditând la acest capitol, nu-i așa? Ne minunăm de Cuvântul lui Dumnezeu, de cât de precis scrie El astfel de lucruri în Vechiul Testament.

Ne minunăm și de planul de mântuire al lui Dumnezeu, de ce mai are Dumnezeu de gând cu această lume, și cu poporul Său, Israel.

Ne minunăm de binecuvântarea pe care o avem.

Aici a avut loc o substituție.

Domnul Isus este în cer pentru noi.

Ne minunăm, mai presus de toate, de lucrarea Domnului Isus. Ce lucrare măreață! Cu ce consecințe mărețe pentru Dumnezeu și pentru noi.

Dar, mai presus de toate, ne minunăm de o Persoană și aceasta este cea prezentată în Leviticul 16, atât în persoana marelui preot, cât și în animalele de jertfă care au fost sacrificate, precum și în tămâia care a fost adusă. Este această singură Persoană care umple mereu inima lui Dumnezeu cu bucurie, admirație și plăcere. Această singură Persoană este cea care poate să ne umple inimile cu admirație chiar și astăzi.

Și tocmai de aceea există astfel de capitole, pentru a ne face să ne minunăm de Persoana Mântuitorului nostru, de Persoana Domnului Isus. Când Domnul Isus va reveni, cu adevărat atunci nu ne vom mai putea opri din a ne minuna de El, atunci Îl vom vedea așa cum este și atunci ne vom minuna veșnic, veșnic, veșnic de Persoana Sa glorioasă.

Ce va însemna aceasta pentru noi! Dar, mai presus de toate, ce va însemna aceasta pentru El!

Să cântăm din cântarea 205, strofele 1, 3 și 4.

*Mulțumim, o, Tată, Doamne, / Pentru binecuvântări!
Te-ai întors din bunătate / Spre noi, păcătoșii răi.
Și ne-ai dat daruri bogate / În Fiul Tău – Te slăvim!
Prin lucrarea de la cruce, / Veșnic de-acum Te privim!*

*În planul iubirii Tale / Dai Fiului Omului
Adunarea ca răsplată: / Ea e plinătatea Lui.
Ce largime, ce lungime, / Înălțime, adâncimi,
Planul Tău ne pune-n față / Și cununa lui de spini!*

*Toate-acestea pe departe / Rațiunea depășesc;
Cu recunoștință, pace, / Inimile Te slăvesc.
Dragostea mare-a lui Isus / Depășește mintea mea,
Laudă Îți aducem Ție; / Ți-ai dovedit dragostea!*